

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 99/15

Люксембург, 10 септември 2015 г.

Решение по дело C-266/14
Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras
(CC.OO.)/Tyco Integrated Security SL и Tyco Integrated Fire & Security
Corporation Servicios SA

Придвижванията, които работниците без фиксирано или обичайно работно място, извършват между дома си и първия клиент или от последния за деня клиент до дома си, представляват работно време

Изключването на тези придвижвания от работното време би било в разрез с преследваната от правото на Съюза цел за защита на безопасността и здравето на работниците

Директива на Съюза¹ определя работното време като всеки период, през който работникът е на работа, на разположение на работодателя и изпълнява своята дейност или задължения, в съответствие с националното законодателство и/или практика. Всеки период, която не е работно време, се счита за почивка.

Дружествата Tyco Integrated Security и Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios (наричани по-нататък „Тусо“) извършват в по-голямата част от испанските провинции дейност по инсталация и поддръжка на системи за сигурност против кражби. През 2011 г. Тусо закрива своите регионални офиси и зачислява всичките си служители към централния офис в Мадрид (Испания).

Наетите от Тусо техници инсталират и поддържат оборудването за охрана в жилища, индустриални и търговски обекти в териториалната зона, към която са зачислени, поради което нямат фиксирано място на работа. Тази зона може да обхваща цялата провинция или част от нея, а понякога и няколко провинции. Всеки от тези работници разполага със служебен автомобил, с който ежедневно се придвижват от мястото, където живеят, до различните обекти и се връщат в дома си в края на работния ден. Разстоянието от местата, където живеят работниците, до мястото, където трябва да извършат дадена операция, може да варира значително и понякога да надхвърли 100 километра и пътуването да продължи до три часа. За изпълнението на техните задължения всеки от работниците разполага с мобилен телефон, който им дава възможност от разстояние да осъществяват комуникации с централния офис в Мадрид. В навечерието на работния им ден работниците получават пътен лист с различните обекти, които трябва да посетят през работния ден в рамките на териториалната зона, в която работят, както и часовете, в които трябва да посетят отделните клиенти.

Тусо отчита времето за придвижване „място на живеене-клиент“ (тоест ежедневните придвижвания от мястото, където работникът живее, до определените от Тусо първи клиент и от последния клиент до дома му) не като работно време, а като почивка. Тусо изчислява работния ден в зависимост от времето, изтекло от пристигането на неговите работници на обекта на първия клиент за деня до момента, в който тези работници напуснат обекта на последния клиент; следователно единствено времето на извършваната на обектите дейност и междинните придвижвания между клиентите се взема предвид. Преди закриването на регионалните офиси Тусо при все това е отчитало началото на работния ден на своите работници от момента, в който те се явят в офиса (за да вземат предоставеното им на

¹ Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3).

разположение превозно средство, списъка с клиентите, които трябва да посетят, и пътният лист), до часа на завръщането им вечерта в офиса (за да оставят там превозното средство).

Сезирана с делото Audiencia Nacional (Испания) иска да се установи дали времето, които работниците прекарват в придвижване в началото и в края на работния ден, трябва да се счита за работно време по смисъла на директивата.

С решението си от днес, **Съдът обявява, че когато работници, като тези в разглежданото положение, нямат фиксирано или обичайно място на работа, времето за придвижване, което тези работници ежедневно прекарват от мястото, където живеят, до определените от техния работодател първи клиент и от последния им клиент до дома си, представлява работно време по смисъла на директивата.**

Съдът счита, че намиращите се в подобно положение работници извършват дейността си или изпълняват задълженията си през цялата продължителност на тези придвижвания. Придвижванията на работниците до определените от техния работодател клиенти, са необходимият инструмент за изпълнението от тяхна страна на техническите услуги в обектите на тези клиенти. Ако това не беше така, Тусо би могло да изисква единствено времето, прекарано в упражняването на дейността по инсталиране и поддръжка на системите за сигурност, да спада към понятието „работно време“, което би довело до изопачаване на това понятие и би осуетило целта за опазване на здравето и безопасността на работниците. Впрочем фактът, че придвижванията на работниците в началото и края на деня към или от клиентите, били считани от Тусо за работно време преди закриването на регионалните офиси показва, че задачата, изразяваща се в отиване с превозно средство от регионалния офис до първия клиент и от последния клиент до този офис, по-рано е била част от задълженията и дейността на тези работници. Естеството на тези придвижвания обаче не се е променило след закриването на регионалните офиси. Единствено началната точка на посочените придвижвания е била изменена.

Съдът счита, че работниците са на разположението на работодателя през времето на придвижванията. Действително по време на тези придвижвания работниците са подчинени на указанията на своя работодател, тъй като той може да промени реда на клиентите или да отмени или добави посещение. Следователно през необходимата продължителност на придвижването, която най-често не може да се намали, работниците нямат възможността да разполагат свободно със своето време и да се посветят на собствените си интереси.

Съдът счита също, че работниците са на работа по времето на придвижванията. Щом като работник, който вече няма фиксирано място на работа, изпълнява своите задължения по времето на придвижването си към или от клиент, този работник трябва да се счита и за намиращ се на работа по времето на този маршрут. Всъщност при положение, че придвижванията са неразделна част от качеството на подобен работник, работното място на същия не може да бъде сведено до местата на неговото физическо присъствие при клиентите на работодателя. Обстоятелството, че работниците започват и завършват маршрутите в тяхното място на живеене, произтича пряко от решението на работодателя им да закрие регионалните офиси, а не от волята на самите работници. Принуждаването на тези работници да поемат тежестта от избора на техния работодател би било в разрез с преследваната с директивата цел за защита на безопасността и здравето на работниците, в която се вписва необходимостта да им се гарантира минимална продължителност на почивката.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

Пълният текст на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „Europe by Satellite“ ☎ (+32) 2 2964106